

Îndemn la ctitorie.

Doamnelor și domnilor, în cele ce urmează, vreau să vă invit să faceți danii așa astfel să deveniți ctitori ai primei mânăstiri ortodoxe românești din Elveția! Construcția acesteia a fost binecuvântată recent de către IPS Iosif Mitropolitul Europei Occidentale și Meridionale.

Pentru ce vă îndemn să deveniți ctitori? Pentru a vă răspunde voi cita mai întâi din scrierile Sfântului Simeon Noul Teolog (949 – 1022), acel fericit părinte ce L-a văzut pe Dumnezeu („*Te văd pe Tine, Dumnezeul meu, contemplantu fața Ta neprihănită...primind de la Ea luminările Tale*”) și a fost învățat de către Duhul Sfânt („*fiindcă.. n-am fost învățați de oameni, ci am fost și suntem învățați...de înțelepciunea cea de sus care vine din harul Duhului*”). El ne arată că „*îmbrăcați în Hristos prin taina botezului, ne-am dezbrăcat prin faptele rele, în fiecare zi întinându-ne prin călcarea poruncilor*”. De aceea, fiecare, devenim datori lui Dumnezeu: „*Orice credincios e datornic Stăpânului și Dumnezeului său*”. Tălmăcind Fericițiile (Mt. 5, 3-11), Sf. Simeon afirmă că săracii cu duhul nu privesc pătimăș la cele înconjurătoare și ne îndeamnă să ne cercetăm pentru a ști dacă avem înlăuntru Împărăția cerurilor. O avem dacă nu poftim „*nimic din cele stricacioase, adică din lucrurile și desfătărilor lumii acesteia, nici bogăție, nici plăcere, nici altă desfătare a vieții și a trupului, ci a ne reține de la toate acestea*” Câți dintre noi suntem astfel? În alt loc spune: „*Unde sunt lacrimile, acolo e și strălucirea luminii dumnezeiești și pecetea Duhului Sfânt sădite în inimă, de unde vin și toate roadele vieții: blândețea, pacea, milostenia, bunătatea, îndurarea, înfrânarea, iubirea de vrăjmași și rugăciunea pentru ei*”. Câți dintre noi avem aceste daruri ale vieții?

Dacă este așa precum ne spune Duhul Sfânt prin gura Sf. Simeon, ce putem face noi, cei împovărați de păcate? Biserica ne-a lăsat pocăința și ne putem ruga pentru iertare precum a făcut acel datornic cu zece mii de talanti. Acesta, neavând cu ce plăti, a zis: „*Doamne, mai îngăduie-mi și-ți voi plăti tot. Iar stăpânul... milostivindu-se de el, i-a dat drumul și i-a iertat datoria*” (Mt.18, 26-27). Dar ce ne facem dacă, după ce ni s-au iertat datoriile, află Stăpânul că noi n-am iertat „*din toată inima*” (Mt. 18,35), fratelui care era dator cu numai o sută de dinari: ne-a aruncat o privire ascutită, sau ne-a vorbit aspru, sau știm că ne-a clevetit, sau... Nu „*ne va da pe mâna chinuitorilor până vom plăti datoria*” (cf. Mt. 18, 34)?

Sf Simeon ne avertizează că cel ce a făcut păcate și „*a infuriat astfel pe Stăpânul și Dumnezeul lui, nu poate să se împace cu Dumnezeu altfel decât prin mijlocirea unui bărbat sfânt, prieten și rob al lui Hristos și prin fuga de rău*”. Caută, îndeamnă sfântul „*un mijlocitor ca să ți-L facă milostiv pe Dumnezeu... prin rugăciune și intervenție la El pentru tine*”.

Domul a făcut recomandarea „*fiți înțelepți ca șerpii*” (Mt. 10, 16) și nu a dezavuat pe iconomul nedrept (Lc. 16, 1-9), ba chiar l-a lăudat că a lucrat înțelepțește reducând datoriile debitorilor și căutând astfel să-și facă prieteni pentru a fi primit „*în corturile cele veșnice*” (Lc. 16, 9). Mărturisesc în fața Domniilor Voastre, că eu, mult împovăratul de păcate, repetate minuni am văzut petrecându-se cu mine și în familia mea prin rugăciunile adresate puterilor cerești, ale sfinților, a Maicii Domnului și a multor mijlocitori către Dumnezeu.

Dacă prin daniile dumneavoastră veți deveni ctitori ai noului locaș de rugăciune către Dumnezeu, veți câștiga mijlocitori care se vor ruga pentru Dvs. atâta timp cât va dăinui mânăstirea la a cărei construcție vă îndemn să participați. Aceste rugăciuni se

vor repeta nu numai atâta timp cât suntem în lumea aceasta și ne mai putem împăca cu Dumnezeu (Lc. 12, 58-59), dar și după ce nu vom mai fi aici. În rugăciunea miezonopticii din toate zilele și a Pavcerniței mari, ce se fac în mânăstiri, se zice: „să fericiim pe ctitorii sfântului locașului acestuia”. În rânduiala Panghiei, ce se face în mânăstiri la zile însemnate, textul rugăciunii sună: „Dumnezeu să odihnească pe fericiții și pururea pomeniții ctitorii locașului acestuia”. La sfânta Liturghie, care în multe mânăstiri se săvârșește zilnic, preotul se roagă în cursul ecteniei cererilor întreprinse de două ori: „Încă ne rugăm pentru fericiții și pururea pomeniții ctitori ai sfântului locașului acestuia” și „Încă ne rugăm pentru mila, viața, pacea, sănătatea, mântuirea, cercetarea, lăsarea și iertarea păcatelor robilor lui Dumnezeu... ctitori... ai sfântului locașului acestuia”. La ieșirea cu Sfintele Daruri în mijlocul bisericii revine: „Pe fericiții și pururea pomeniții ctitori ai sfânt locașului acestuia... să-i pomenească Domnul Dumnezeu întru Împărăția Sa”.

Trei remarci mai doresc să fac: 1. Observați că Biserica a ales ca pe ctitorii oricărui locaș de rugăciune să-i numească „fericiți”. Numai pentru patriarhii adormiți ai Bisericii mai folosește apelativul „fericiți”. 2. Dacă - așa cum știți - ieșirea cu Sfintele Daruri simbolizează urcarea Mântuitorului în Ierusalim, înainte de jertfa Sa, vă reamintesc că pomenirile care se fac în mijlocul bisericii rememorează momentul în care Hristos, răstignit între cei doi tâlhari, a acceptat pocăința celui ce spusese „*pomenește-mă, Doamne, când vei veni întru Împărăția Ta*” (Lc. 23, 42). 3. Învățătura Bisericii ortodoxe rămâne neschimbată. Cât de actuală este nevoia de mijlocitor, pentru prima dată enunțată de Sf. Pavel („*În numele lui Hristos... ne înfățișăm ca mijlocitori...*”; 2 Cor. 5, 20) și întărită de Sf. Simeon Noul Teolog și de mulți alți Sfinți Părinți, o dovedește următorul fragment dintr-o recentă omilie a Prea Fericitului Patriarh Daniel: „*Biserica se roagă pentru toți care au nevoie de ajutorul și mila lui Dumnezeu*”. Și adaugă „*Să ne rugăm mai ales pentru cei care nu se mai pot ruga ei înșiși... Când credința noastră a slăbit, când rugăciunea noastră s-a rărit, când sufletul nostru este paralizat de păcat, de mare folos ne sunt nouă rugăciunea... celor cu credința mai puternică decât noi, râvna mai mare decât noi și sănătate sufletească mai bună decât a noastră*”. Dumnezeu să ne dea îndemnul cel bun, să ne miluiască și să ne ajute!

Dr. Horia Popescu